

روضه بخوانیم!

www.taqrir.fr

علی مهدیان

بالای ضریح حضرت معصومه سلام الله علیها پرچمی مشکی خورده، من که دقت نکردم اول، یک بندۀ خدایی کنار حرم گفت آشیخ روی این پرچم چه نوشته؟ کلمات توى‌هم توی‌هم، نوشته شده بود اما با کمی دقت میشدن تشخیص داد. روایتی از آقا امام رضا علیه السلام بود:

مَنْ ذَكَرَ بِرِمْهَابِنَا فَبَكَ وَأَبْكَى لَامْ تَبَكَّرْ عَيْنُهُ يَوْمَ تَبَكَّرِ الْعُيُونُ
برا یش خواندم. بعد رفتم سمت ضریح در حالیکه به این جمله هم فکر میکردم.

گریه کنیم، بگریا نیم. برای مصیبت‌های امامانمان. مصیبت امام ، درد امام ، رنج امام چیست؟ با بد مقاصد امام را بدانیم که دردهای او را هم بدانیم. مثل اینکه مصیبتهای یک مادر چیست؟ با بد خواسته‌های مادرانه را بدانی تا نسبت به دردهای مادرانه حسی داشته باشی.

بعد هم قلب خودت را به آن دردها گره بزنی هم قلوب مردم را. دردهای امام را باید فراگیر کنیم. این

درد که شکل میگیرد رفتارهای ما عوض میشود. اما در عمق وجودمان سلوک سهل میشود لم تبک عینه یوم تبکی العيون. این یعنی رشد و حرکت ایجاد میکند.

دردهای امام زمان عج چیست امروز؟ دردهای عالم را از زاویه نگاه او ببینیم و به چشم بیاوریم. این چنین زاویه نگاهی به دردها، نتیجه اش «پیشرفت» است. پیشرفت اساساً یعنی رشد حقیقی جامعه که هم معنوی است و هم ظاہری.

حالا باید در فضای مجازی و حقیقی روشه بخوانیم. بگرییم و بگریانیم. روشه شش هفت هزار کودک که جلوی چشم همه دنیا قتل عام شدند. جلوی چشم همه. روشه دنیا یعنی که دست به دست داده و همه رشد علمی و ابزاری اش را جمع کرده که داغ معمومترین و مظلومترین انسانها را به قلب مادرانشان و پدرانشان بگذارد. کاش خاموش نشود این داغ در جانمان ابداء.